

מסרים לכל...

בס"ד, עלון # 68
בא – התשע"ג

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

'ויהפך ה' רוח ים חזק מאד'... (י', יט')

לפני כ- 80 שנה אירע מעשה נורא בעיר טבריה. נודע לתושבי העיר שהערבים מתכננים לעשות בהם טבח נורא, וכבר קבעו לכך תאריך. לא היה שום גוף שייגן על תושבי העיר מהפרעות המתוכננים. הכתובת היחידה שהיה אפשר לפנות אליה לעזרה הייתה בורא עולם, ואכן תושבי העיר נאספו לבתי הכנסת וזעקו לה' בתפלות ותחנונים. בלילה שלפני מועד הפוגרום התחוללה באזור רוח סערה אדירה שעקרה כל הנקרא בדרכה. ערביי האזור ברחו אל כל אשר נשאתם הרוח, ורק כעבור כמה ימים - עם שוך הסערה - חזרו לבתיהם, ואז כבר נרגעו ולא פגעו באיש. היהודים הטבריינים ידעו יד ה' הייתה זאת.

יש לנו הוכחה מופלאה, שאם נבטח בה' אלוקי ישראל באמת וללא סייג ונשליך עליו כל יהבנו, נזכה לראות שאכן יש לנו על מי לסמוך גם בתקופה הקשה הזו העוברת על העם היושב בציון, כאשר איש אינו יודע מה ילד יום, ולא איתנו יודע עד מה, וההתרחשויות הרבות, הדם שנשפך, והידיעות על העלול לקרות אינם מוסיפים שלוה בליבם של יהודים.

איזה אושר ייכנס בלבנו אם נהרהר בענייני אמונה ונתחזק באמונה שלמה בה' אלוקי ישראל. נעצור לרגע ממרוץ הסער הגדול שבו אנו נתונים ונתבונן כיצד היינו מרגישים אם הצבא והמשטרה בארץ ישראל היו מתמוטטים חלילה לפתע וקורסים תחתיהם, וגבולות הארץ היו פרוצים לכל מחבל ומסתנן. האם אירוע בסדר גודל שכזה לא היה מכניס רבים מאתנו לתחושת אימה? האמת המשתקפת בראי תורתנו אומרת את ההפך הגמור. ככל שיתלה אדם את בטחונו בכוחות זרים ולא יטיל את עצמו לגמרי אל זרועות אביו שבשמים, כך יראה לו הקדוש ברוך הוא שזו תהיה המפלה שלו, חלילה... ואם ידענו כל זאת, ואם הבנו שהקדוש ברוך הוא מלך מלכי המלכים שבידיו נתונים מוחותיהם והחלטותיהם של כל נשיאי אומות העולם ומלכיהם, הוא זה שהביא עלינו את המצב הנוכחי כדי לזכך אותנו. המסקנה הפשוטה צריכה להיות שאין להיבהל. אמצעי ההתגוננות היעיל ביותר במצב זה הוא לא... לברוח מן הארץ ולחפש מחסה בארץ זרה, אלא לפייס את מלכנו לרצות אותו לכפר על חטאנו, ואז ממילא יבא הכול על מקומו בשלום

(עלינו לשבח)

פינת ההלכה

מהלכות ברכות הנהנין

א: כשיש על השולחן סוגים שונים של מזון ושתייה סדר הברכות הוא: **מזונות, גפן, עץ, אדמה, שהכול**. סימן לזכור (מ-ג-ע-א-ש).

ב: אם לא רוצים לאכול מאכל מסוים, לא חייבים לברך ולאכול ממנו רק כדי לקיים את סדר הברכות. לכן אם לא רוצים לאכול 'מזונות' הברכה הראשונה תהיה 'גפן' גם כשיש עוגה על השלחן.

ג: את ברכת בורא פרי העץ מברכים על פרי משבעת המינים (כשרוצים לאכול מהם), כשסדר העדיפויות הוא: זיתים, תמרים, ענבים, תאנים רימונים.

ד: בברכת 'בורא פרי העץ' פוטרים את כל הפירות. בברכת 'בורא פרי האדמה' פוטרים את כל פרי האדמה והירקות. ובברכת 'שהכל' פוטרים את כל המאכלים שברכתם 'שהכל'.

ה: ברכת 'בורא פרי הגפן' פוטרת את כל סוגי השתייה, ולא צריך לברך 'שהכל' על שתייה אחרת.

ו: מי שאוכל פרי חדש ועדיין לא אכל ממנו השנה, צריך לברך בנוסף לברכת הנהנין גם ברכת 'שהחיינו'. ויברך עליו 'בורא פרי העץ' לפטור את כל הפירות, אפילו אם יש פרי משבעת המינים.

ז: את ברכת 'שהחיינו' מברכים אחרי ברכת הנהנין. ומי שטעה והפך את הברכות יצא ידי חובה

חינוך ילדים

'הילדים של היום זה לא הילדים של פעם'

את הטענה הזו אני שומעת שוב ושוב ממשתתפות בהרצאות בנושא חינוך ילדים. ואני שואלת: ואנחנו ההורים של פעם? יש בנו את אותה מסירות נפש שהייתה להורינו? היום אנו רואים את מקצוע ההורות כתחביב. – יש זמן, משקיעים. אין זמן, לא נורא, נפצה אותם בנתינה חומרית. - יותר ויותר הורים מתוודעים להרצאות חוגים וסדנאות של הקשבה עצמית מיצוי ומימוש עצמי קאוצ'ינג כשהמסר: את האמא במרכז. פעם הילדים היו במרכז! גידלו ילדים במסירות נפש. וכשילד חש מסירות נפש, כשהוא גדל הוא מחזיר מסירות נפש.

נסו והצליחו!
שבת שלום, שושנה.

ליראת שמים

יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאווה / מלאכי בן נאווה / ידידיה בן נאווה / אחיה בן נאווה
נאווה בת מרים / טוהר בת נאווה / נעמה בת נאווה

סיפור לשבת

זה הוא, זה לא הוא

יעקב היה נער צעיר, מחונן, שהתגורר באחת העירות ברוסיה. כמה מחסידי ליובאוויטש, נסו לשכנע אותו לבוא עמם לרבי. יעקב לא נעתר. "אינני זקוק לרבי", היה משיב... פעם אחת כשגברו עליו הפצרות החסידים התלנה אליהם במסעם לרבי - רבי שלום-דובער - יעקב הכין פתק אישי. כשנכנס, פסע בצעדים מהססים אל השלחן והניח עליו את הפתק, אבל הרבי עין בספר, פאלו לא הבחין בו כלל. פתאום קם הרבי והחל להתהלך בחדר אנה ואנה. לפתע נשמע קולו, כמי שמדבר בינו לבין עצמו: "זה הוא! זה לא הוא!, זה הוא! זה לא הוא!... רגע שתק הרבי, ואז, בטון תקיף והחלטי, פסק: זה לא הוא!". ושם והתישב על פסאו. יעקב יצא מחדר הרבי נבוך ומבלבל. לא זו בלבד שהרבי לא התיחס אליו כלל, הדברים הסתומים שנשמעו מפיו לא הרפו ממנו.

יום אחד התגלגל לידו עתון, בו הצגה חידה מתמטית קשה מטעם אוניברסיטת פטרבורג. הפותר נכונה, הבטח, יזכה בפרס של 300 רובל. יעקב הגיע לפתרונה. את הפתרון שלח לאוניברסיטה. כעבר זמן קבל מכתב, ובו נאמר כי תשובתו זכתה אותו בפרס הנקוב. למכתב נלוו הזמנה לפגישה עם ראש הפקולטה למתמטיקה באוניברסיטה. נציגי האוניברסיטה נדהמו לראות לפנייהם צעיר יהודי בלבוש מסרתי. עד מהרה עמדו על הפשרון הגדול שלפניהם, והציעו לו להישאר באוניברסיטה חנם אין כסף. בימים הראשונים הוסיף יעקב לדבק בלבושו ובאורחותיו. וככל שהתקדם בלמודיו ובבסוס מעמדו האקדמי והחברתי, התרחק מיהדותו. בתוך שנים אחדות התמנה לפרופסור בכיר. כדי לזכות בתאר הנכבד, היה עליו לעבר הליך 'פעוטי' של המרת דתו, והוא לא נמנע מכך... פעם אחת, בעודו רכוב על סוסו, החל הסוס לדהר במהירות. יעקב אבד את השליטה, הוא חש כי אם לא יארע נס, יגיעו חיו לקצם. באותו רגע גמלה בלבו החלטה לשוב בתשובה שלמה. ואז, בארץ פלא, בלם הסוס את דהרתו. עוד באותו לילה אסף יעקב מעט כסף, עזב את אשתו הנכרה ויצא אל הלא-נודע.

יום אחד, בעודו סועד את לבו בפונדק נדח, פרצו פנימה כמה שוטרים. ומאחר שלא היו ברשותו מסמכים מזהים, אסרוהו. מולו ישב חוקר קשוח, שהביט חליפות בו ובתמונה שהחזיק בידו. יעקב הבחין בתמונתו, כפי שנראה בשעה שפנה כפרופסור באוניברסיטה, מגלח למשעי, עטור בלורית ולבוש בקפידה.

החוקר, מהסס החל לנהל דו-שיח עם עצמו: "זה הוא!", אמר. אך מייד חזר בו: "לא הוא!". כך שוב ושוב. עד שלבסוף קם ממקומו, התקרב אל יעקב ונעץ בו עיניים חודרות. "לא הוא!", פסק וצוה לשחררו. יעקב יצא החוצה כלא-מאמין. הוא זכר היטב היכן שמע את המלים האלו, מתי ומפי מי. כעבר זמן לא-רב הגיע לחצר הרבי בליובאוויטש ושוב לא זז משם.

(מתוך עיתון "תורתך שעשועי")
שבת שלום!